

5. 7. 2026 – Přiblížilo se království Boží, a tak...?

1. čtení: Mk 1, 1-15

Píseň: S148 – Kdo na kolenou klečí, vídá dál

Základ kázání: 2Sam 12, 1-16

Kázání: Milí shromáždění,

jak dobře si umíme zařídit život! A společnost! A církev! A národ! A svět! A stejně smýšlel i David. I Bat-šeba. I Jóab.

Jak dovedně se jim podařilo vypořádat se s nevěrou Bat-šeby a Davida. Jak Bat-šeba na tom dokonce *vydělal* – nastěhovala se do královského paláce. Porodila královi prince (s takovým odstupem přišel Nátan!). Kam se na to hrabe život s nějakým věrným, poctivým, hodným, laskavým, bohabojným a statečným Urijášem!

Jen ten Bůh nám to pořád kazí. A jeho proroci. Pořád *musejí* něčím narušovat náš dojem, jak je vlastně všechno docela dobré. Když ignorujeme vraždy. Nevěry. Lhaní. Zrady. Krádeže. Pověry. Komické ideologie. Zničené životy. Zneužívání a vykořisťování.

Když ignorujeme právě to vše, s čím právě Bůh *pořád dokola otravuje*. A tak i jeho proroci. Tak buzeroval Samuel Saula. Tak nyní buzeruje Nátan Davida. A stejně desítky, stovky proroků po nich. Také Ježíš! Buzeroval svatými Písmy. Živým Bohem. Odmítal „naše“ lidské tradice. Tehdejší nebo dnešní. Ony se moc neliší.

Tak není divu, že si většina lidí pořád dokola stěžuje. Na vlastně úplně všechno. Ale když pak přicházejí ti, kteří poukazují na řetězec příčin a následků, které pořád znovu vedou právě k *takovým* důsledkům, *ti* jsou ti nejhorší. Kdepak se alespoň poučit z minulosti své. Nebo alespoň *ostatních*. To je pořád jen dokola negativní myšlení. A buzerace. A svatouškování. A sebekritika.

My chceme diktovat vše. I „pozitivním myšlením.“ *My chceme*, aby naše rozhodnutí a činy měly *právě jen* ty důsledky, které *my dovolíme* celému vesmíru. *My* jsme přece jako bohové! Nakonec v našich atomizovaných rodinách, single-vztazích, víře v modly soběstačnosti a nezávislosti všeho na všech to zní velmi lákavě. Až realisticky.

Dokud tedy nepřijde právě ta realita. Ta pravda. Ty důsledky. A pak takřka všichni brečí, stěžují si, nadávají, vraždí, kradou, podvádějí, lžou, zrazují.

Ale *ještě před tím* posílá Bůh své proroky. Tisíce let. *Ještě než* přijde další katastrofa a tragédie, zejm. vlastnoruční, posílá Bůh své proroky. Kterým rozhodně nebylo a není nijak milé, co mají vyřídit těm hrozným lidem. Kdo z nás by jako Nátan takhle nastoupil před krále, aby mu řekl: A to jsi ty?!

Vždyť věříme, že to nemáme říkat pravdu ani svým nejbližším. Ani dětem. Partnerům. Manželkám. *Hlavně ne pravdu!* Lépe je *lhát* – lež *nezraní* jejich city! A o *pocity* přece jde. Ty jsou přece tak vytrvalé, nosné. Tolik *dobrých společností* a skupin jsme vystavěli na pocitech! Tak vytrvalých! Až nikdo o žádné neví. Vždyť hřích je *výhradně* z člověka. A většina je důsledkem *vlastních* rozhodnutí.

Tak drtivá většina Israelců a židů *neposlouchala žádné* proroky. A takřka všechny zavraždili. Tak převelice po vzoru již lidu na poušti vůči Mojžíšovi. Tak stejně vůči Ježíšovi. Tak i dnes. A tak nepřestává „pláč a skřípení zubů.“

Tak je šokující, že Nátan *šel* očividně pyšnému, vraždícímu králi říct *pravdu*. Aby *mohl přestat* „pláč a skřípení zubů.“ Tím, že David i Batšeba za svůj hřích *oba* zaplatí. Z *Boží vůle*. *Stejnou cenu* – za *stejný hřích* a zlo: Cenu nejvyšší. Kterou *není* vlastní lidský život. Ten je tak hříšný, že před Bohem nemá vůbec žádnou hodnotu. Za jejich do-nebe-volající zlo zaplatí nevinná tvář. Jak je to s *každým* zlem. Proto je tak odporné. Proto je Bohu tak ohavné a naprosto cizí.

Kdo by tohle šel říct *takovému* králi? Kdo alespoň svému kamarádovi – nebo kamarádce?

Nátan šel. Ačkoli smrt za to byla takřka jistá. Vždyť jak se David vypořádal s Uriášem!

Ale ani tím není konec zbabělosti, pýše ani hříchu člověka starověkého ani moderního. V naší sebestřednosti a hraní si na svaté a morální totiž máme dojem, že nejhorší v tom příběhu je blížící se smrt toho miminka. Že umírání desettisíců dalších dlouhá léta poté, i nevinného Uriáše před tím, je *menším* utrpením a zlem. *Menším* trestem. Dokud tedy nejde o zabíjení vlastních ještě nenarozených dětí – to pak najednou jejich „nevinná tvář“ nevadí. Vždyť nám *prý* zkazí život! Tak je zabíjení dětí *prý* dokonce *právo* některých!

Ale v žádném případě ne *toho Jediného*, kdo dává *všechn* život – Boha.

Tak si většina posluchačů vůbec nevšímá, že ten hlavní „trest“ zůstal. Ty hlavní důsledky *zůstaly*. Před nimiž varoval lid Samuel i Bůh

(1Sam 8). Ale kdo by poslouchal Hospodina nebo jeho proroky, dokud není pozdě?

Hlavním trestem je celý zbytek 2Sam: Neutuchající občanské války. Vraždění uvnitř už Davidovy – královské – rodiny. Že jeho jiný syn se vyspí se ženami svého otce. Za bílého dne. Na střeše královského domu. Když David *to samé* dělal pokoutně. A myslel si, že se to utají. Odměnou pokrytectví je pokrytectví. Zradou zrada. Odměnou dvojího metru a lží je dvojí metr a lež.

Tím, kdo splní Nátanova slova, bude Abšalóm (např. 2Sam 15+16). Ale nebude posledním, kdo povede občanskou válku proti *mesiášskému* králi Davidovi. A rodinné vraždění vyvrcholí jednáním právě Šalomounovým. Aby „upevnil moc.“

A David všechna ta Nátanova slova *rozpoznal jako pravdu*. Což je zřejmé opět v podstatě každému člověku dodnes. Ale takřka všichni lidé *právě na pravdu* reagují útočně. Pohrdlivě. Odporně. Odmítavě. Až vražedně. Ještě s obhajobou vlastní tolerance a lásky.

Také proto je právě v závěru dnešního oddílu zřejmé *nejhlubší* Davidovo mesiášství. Nejhlubší stvořenost každého člověka k Božímu obrazu: Veřejné přiznání, že *nejsme* bohy. Že za své utrpení a zlo si z obrovské části můžeme sami. Jednotlivě. A jako skupina lidstva *výhradně*. A tím také za tolik utrpení *ostatních*. *Nejsme* nevinní, ani nezávislí, ani soběstační. Jsme pravým opakem. A ještě tolik problému působíme ostatním.

Toto tzv. „vyznání viny“ nebo „pokání“ dnes odmítají činit i mnozí křesťané. Zejm. protestanté. Ačkoli pro většinu křesťanů je dodnes *samozřejmou* součástí *každých* bohoslužeb a mše vyznání viny. Hříchu. Zla. A tak pýchy. Sebestřednosti. Chudáckovství. Sobectví. A závazek *již tak nečinit*. A *poté* přijetí Božího slova milosti a odpuštění. Kdo jiný dělá tohle „obrácení se“ – když i tolik *křesťanů* to odmítá?

Ale David opačně. Opačně k lidské přirozenosti. Opačně k normám i dnešním. Tak hlasitě vykřikovaných takřka všemi: *Zhřešil jsem*.

Já jsem vinen. Já jsem zabil Urijáše. Já jsem ho zradil nevěrou s Batšebou. Já jsem ho proto dal zavraždit. A pak jsem si Batšebu nastěhoval domů. A ještě to prezentoval jako královskou milost vůči těhotné vdově.

Mea culpa. Mea maxima culpa. („*Má vina, má převeliká vina*“)

To dělá kdo? Z vládců, politiků, ředitelů? Z manželů a manželek? Ze synů a dcer? Z kamarádů a přátel? Z chudých i bohatých, starých i mladých? Z *evangelíků*?!

V *tento* moment byl David mesiášem mnohem víc než vším tím neuvěřitelně božským jednáním předchozím. Protože i Davidův příběh dokazuje, že *není možné* se hříchu zcela vyhnout. Můžeme mu však *takřka úplně* nepodlehout. Plnou poslušností *Boží* vůli. Ale opět: O to usiluje kdo?

Proto i Bible řeší mnohem častěji situace *již vykonaného hříchu*. Zla a pýchy a sebestřednosti tajených – nebo dokonce prezentovaných jako dobro. A jak *jedině* z nich člověk může být zachráněn. Protože *není* možné hřích „zatloukat, zatloukat, zatloukat.“ *Vyhnout se* jeho důsledkům lhaním a manipulacemi. Ani těmi, jimiž prý „chráníme pocity druhého.“

Z hříchu může zachránit *výhradně* odpuštění. Přicházející *výhradně* v odpovědi na vyznání viny. A to viny v první řadě *před Bohem*. Až *pak* také před lidmi. A to vyznání viny *vykonané skutkem*. Ne jen většinou zcela prázdnými slovy. Ale *tvrdým dobrovolným utrpením*. Tvrdým sebeodříkáním. Postem. Sebezapřením. Askezí. Pro záchranu *někoho jiného*. Nikoli pro záchranu *sebe*. Ale pro záchranu *právě* těch nevinných, kterým jsme tolik zla způsobili *my*. A které *nelze* odčinit. V podstatě nikdy. Natožpak „napravit.“

A mesiášský král David to udělal. Jako se tvrdě postil po svém křtu také Ježíš Kristus. Jako tolikrát proroci a apoštolové a praotcové.

Jiné záchrany, spásy není. Jiného řešení nejzákladnějších lidských problémů *není*. Ani z jejich důsledků. Z naší strany může zachránit *pouze* pokání. Obrácení *se*. Metanoia. Nezachrání nás *žádné* modly. Ani kapitalismu nebo socialismu. Zbožšťování vládců ani sebe sama. Nezachrání nás modly psychologie, majetku, technologií ani techniky. Ani modly církve, vlastních pocitů, víry. Natožpak tzv. „umělé inteligence.“

To vše, co slibuje utopii a záchranu *nikdy* nepřineslo vyřešení ani *slibovaných* problémů. Naopak – řadu dalších tyto modly tisíce let ještě *navíc* vytvářejí. Vždy.

Spasit, zachránit může *jedině* Stvořitel všeho dobrého – Hospodin Bůh. Jak očividně jen za posledních sto let. Nebo tisíc? Nebo sto tisíc? A Boží spásu, záchranu přijímáme *výhradně* pokáním. I podle Ježíše: *Přiblížilo se království nebeské – a tak číňte pokání*, a věřte evangeliu!

Amen

Píseň: EZ691 – Tak málo přímých cest